

Kolindsunds Tørlægning.

smalleste Punkt, og ved Anlægget af denne viste det sig, at det rige Dyndlag i Søens Bund var saa dybt, at det vilde være langt fordelagtigere at opgive Dæmningen og anvende det derved sparede Arbejde paa Udtørringen af Søen i dens Helhed, hvorved man tillige sikrede sig mod en farlig Concurrence, idet der begyndte at være Tale om, at et andet Selskab vilde tage fat paa den østlige Del, saasnart den vestlige Del af Søen var lagt tør. Selskabet til Udtørring af Kolindsunds vestlige Del, som stiftedes i Begyndelsen af 1872, blev derfor Aaret efter udvidet til at omfatte hele Søen. og den oprindelige Actiecapital paa en halv Million Rigsdaler blev udvidet til ca. 700,000 Rdl. Den paabegyndte Opfyldning til Søens Tvedeling blev da afbrudt og al Kraft sat paa Landvandscanalerne, hvoraf den nordlige, af Størrelse som en større Aa, er over tre Mil lang, medens den sydlige er noget smallere, men endel længere. Begge tilsammen bortføre Landvandet fra ti Kvartmils Opland. En Bro fører over den ene Landvandscanal. For at sikre sig det fornødne Herredømme over Grundstykker paa passende Steder ved Søbredden og over Udbyttet af det efterhaanden indvundne Land, erhvervede Selskabet to Landeindomme, den ene, Fannerupgaard, ved Søens Nordside, den anden, Vedø, ved Søens vestlige Ende.

Da Afløbet var sikkert ved Landvandscanalerne, som munde ud i Greenaaen, og da man ved en Regulering og Uddybning af denne havde bragt Vandspeilet i Søen til at synke omtrent halvtredie Fod, tog man fat paa Udpumpningen. I en rummelig Hal, der gjør et storartet Indtryk, anbragtes to af Burmeister & Wains eleganteste Landmaskiner med en effectiv Hestekraft af 150 Heste, som drive to Snegle af 6½ Fods Diameter, altsaa et Gjennemsnit, der overstiger »Garderhøide«. Disse Snegle bortskaffe omtrent 1500 Tønder Vand i Minuttet, hvilket svarer til den Vandmasse, som 200 Mennesker kunde udøse, naar hver Mand tømte en Spand Vand af Søen i hvert Secund.

Den Veirmølle, som er opført paa Terrainet er en af de i Holland saa meget anvendte »Vindvandmøller«. Ogsaa den har sin Vandsnegl, dog kun af 5 Fods Diameter, og er beregnet paa med god Vind at kunne bortføre indtil 500 Tønder Vand i Minuttet. Men ikke nok hermed: fem Locomobiler, som have været benyttede til at bortskaffe Grundvandet under Canalgravningen, have indtil for faa Dage siden maatte holde for under den almindelige Udpumpning, og de have viist sig istand til at bortføre 900 Tønder Vand i Minuttet.

Den særdeles store Kraft, som der saaledes her anvendes paa Lænsningen, har da ogsaa medført, at Udpumpningen har haft en her i Landet hidtil ukjendt Fremgang, idet der i den korte Tid af halvtredie Maaned er udpumpet omtrent 3 Fod Vand af det 4000 Tønder Land store Areal. Vandspeilet

i Kolindsund er ved Afløb og Udpumpning tilsammen altsaa nu sænket 7 Fod — endnu en Sænkning af 2 Fod, og den væsentligste Del af Tørlægningen er tilendebragt.

Naar Pumperne have drevet det saa vidt, tages der fat paa Afrøftningen, som omfatter et System af Canaler, der ikke udgraves, men udmudres ved Hjælp af sindrige Muddermaskiner og tjene til Afløb for siger og skriver tre Millioner Alen af Smaagrøfter. Af det saaledes indvundne Land tilfalder der Selskabet 3000 Tønder, medens Resten gaaer til Lodejerne ved Søens Bredder.

Til næste Foraar vil man efter al menneskelig Beregning see yppige Engstrækninger der, hvor man endnu seiler i Baad paa Søen, og den eneste Skuffelse, det eneste Tab, som man vil kunne opholde sig over, vil rimeligviis blive ført tilbogs af Naturelskeren, naar han seer, hvor fuldstændigt den ubarmhjertige Industri har forvandlet den smilende Indsø til »kjedelige Græsgange« — om Skuffelser og Tab for Actionairerne vil der neppe blive Tale.

Det vil forresten ikke have kostet liden Møie og Sindsro at være naaet saa vidt. Ængstende Rygter om vandførende Kalklag, om uovervindelige Kilder, og Gud veed, hvilke andre Skræmmebilleder, have været fremmanede for Deltagerne i al den Tid, Arbeidet har staaet paa, og selve Forlaget har haft at kæmpe med vanskelige Arbejderforhold, med haarde Stenlag under Gravningerne og med andre Besværligheder af forskjellig Art. De virkelige Vanskeligheder ere nu alle lykkeligt overvundne, og om det end er givet, at Ængstelsen bogstavelig »saalænge Græsset groer« vil finde rigelig Næring hos opfindsomme Hoveder, er det dog en ubestridelig Kjendsgjerning, at Kolindsunds Tørlægning paa sit nuværende Stadium frembyder Billedet af det smukkeste og største Udtørrings-Arbejde i Danmark.

Literatur.

— »Julie de Trécoeur« af Octave Feuillet, oversat paa Dansk af en Unavngiven, er »naturligviis« baade en interessant og moralsk Fortælling; derfor borger paa Forhaand Forfatterens Navn, hans lige saa betydelige som fint uddannede Talent og den Tendens, som han gjennemgaaende repræsenterer i den nyere franske Literatur. Der er dog i Regelen et »Men« ved Feuillet's moralske Værker, og »Julie de Trécoeur« danner i saa Henseende ingen Undtagelse. Titelfiguren fremtræder først som et Barn, der efter en begavet og bedaarende, men for Charakterens Vedkommende høist uheldig Fader har taget baade gode og onde Egen-skaber i Arv, saa at hun, trods Skjønhed, stærke

Føleiser og ypperlig Forstand, har en Djævel i sig. Faderen dør, Datteren sørger med den højeste Grad af Heftighed, medens Moderen — efter nogle Aars Forløb — gifter sig paany, denne Gang med en i alle Maader elskværdig Mand. Julie kan imidlertid ikke taale Tanken derom; hun vil end ikke see Stedfaderen, men foretrækker at blive Nonne. Hun bevæges dog til at vælge en anden Udvei, idet hun søger en Beiler — »ham lige saa godt som enhver Anden« — og denne Mand er netop hendes Stedfaders fortrolige Ven. Nogen Tid gaaer, og saa mødes de Fire i Samliv paa et Landgods; her fremtræde Følgerne af Julies uheldige Natur, som hun har arvet efter Faderen, og som ikke er bøiet ved Opdragelsen. Hun forener nemlig nu i sig baade Kjærlighed og Had til Stedfaderen; hun bliver betagen af Lidenskab for ham, og hun attraaer saameget mere at tilfredsstille denne Lidenskab, som hun derved tillige vil mætte sit Had, da han jo ganske vist vilde blive fornødt, om han lod sig daare af hende og blev sin Hustru — hendes egen Moder — utro. Man seer, at Conflicten er yderst pikant og overmaade fransk. Moralsk er Historien, forsaavidt den ender med, at Julie fortvivler over sit mislykkede Dobbeltspil, og hun tager Livet af sig. ovenikjøbet i Mandens og Stedfaderens Nærværelse; man skjønner, at Forfatteren hermed har villet pege paa den nødvendige Consekvens af en slet Naturs uhemmede Drifter. Men selve Emnet er i den Grad sørt og uhyggeligt, at end ikke den talentfuldeste Behandling kan hindre, at man bliver oprørt eller idetmindste frastødt, snarere end tiltrukket, naar man læser denne Bog. Oversættelsen lader ikke Lidt tilbage at ønske, særlig i Henseende til naturlige, danske Vendinger; men det kan undskyldes noget, da det vistnok er særdeles vanskeligt at overføre en saadan Novelle fra Fransk til Dansk. (Forlagt af E. Jespersen.)

Mosaik.

— Et Medlem af Vennernes Samfund mødte en af sine tidligere Troesbrødre, der var gaaet over til Statskirken, og ønskede ham til Lykke med det nye Orgel, han havde faaet i sin Kirke. »Men jeg troede, at Du ikke kunde lide Musik ved Gudsdyrkelsen.« — »Det kan jeg heller ikke,« var Svaret; »men da Du endelig vil dyrke Gud med Maskineri, ønsker jeg Dig det af bedste Slags.«

— En Landjunker, som ikke forsømte noget Veddeløb eller Dyrskue, traf engang paa et saadant sin gamle Lærer fra Collegiet. »Hvad i Alverden fører Dem herhen, Doctor?« udbød den unge Adelsmand leende; »troer De virkelig, at De kan skjelve en Hest fra et Æsel?« — »Mylord,« svarede Professoren, »jeg fik strax Øie paa Dem iblandt Hestene.«